

ons openbaart omtrent de wereld, het kwaad, den satan en ons eigen hart.

„De wereld,” zou ik tot hem zeggen, „is volgens den Bijbel in het bederf verzonken. Men ademt er in een zedelijken dampkring vol verpeste uitwasemingen, ja zelfs wordt ons gesproken van geestelijke boosheden, die de lucht bewonen, en ons voortdurend willen besmetten. Die vergiften zijn even doordringend als verderfelijk. Wat hen nog geduchter maakt is, dat zij worden uitgestrooid door een gevallen aartsengel, die al de macht, al 't verstand dat God hem gegeven had, gebruikt om slachtoffers te maken. Heel ons geslacht te verderven is 't doel zijner begeerlijkheid; maar tegen de Christenen vergrimt hij 't meest. Hen weer in zijn macht te krijgen is bij hem een vraag, waar zijn eer mee gemoeid is. De hoop daarop begeeft hem nooit geheel. Zoo legt hij zich nu eens als een luipaard aan de deur hunner ziel, 't gunstig oogenblik beidend om die te bespringen; dan weer sluipt hij als een brieschende leeuw rondom den vurigen kring, d. i. de waakzaamheid, die hen beschermt. Wee als dit vuur bij gebrek aan onderhoud verdooft!”

„In 't kort: Daar is geen list die hij niet bedenkt, geen middel dat hij niet weet te gebruiken. Hij neemt er den tijd voor, en zijn geduld is even groot als zijn verdorvenheid. Hij, de engel der duisternis, kan zich voordoen als een engel des lichts, d. i. hij weet bijzonder goed den leugen als waarheid te doen voorkomen en het kwaad als goed. Hij schept, op 't gebied des geloofs en der zedelee, tusschen het zwart en het wit een reeks van tallooze schakeeringen, zoo fijn, dat men van de eene tot de andere kan overgaan, zonder het te merken. Zoo kan men reeds in het zwart zijn, terwijl men meent het wit nauwelijks verlaten te hebben.”